

Trudności w nauce języków obcych dzieci z dysleksją rozwojową.

Dysleksja rozwojowa to specyficzne trudności w uczeniu się języka, głównie w czytaniu i pisaniu. Określenie „rozwojowa” oznacza, iż opisane trudności występują od początku nauki szkolnej. Trudności te ujawniają się nie tylko w trakcie nauki języka ojczystego. Nauka języka obcego jest dodatkowym wysiłkiem dla dzieci z dysleksją i może stać się źródłem kolejnych problemów pogłębiających niepowodzenia szkolne.

Dla dzieci z dysleksją poważny problem stanowi uczenie się nazw, zwłaszcza tworzących sekwencje, odróżnianie słów podobnie brzmiących i przyswajanie reguł językowych. Opanowanie ustnej komunikacji nie musi stwarzać trudności, jeżeli dziecko uczy się języka obcego od wczesnego dzieciństwa. Natomiast szczególne trudności dziecko przeżywa w pisemnej formie komunikacji – w pisaniu i czytaniu. Opanowanie poprawnej pisowni wiąże się z ogromnym wysiłkiem a efekty są niewspółmierne w stosunku do włożonego wkładu pracy. Dlatego najczęściej dzieci te nie odnoszą sukcesu w szkole, a nawet przeżywają okres, w którym przechodzą przez pasmo szkolnych niepowodzeń. Sytuacja ta może trwać przez wiele lat i stać się źródłem wtórnych zaburzeń emocjonalnych i motywacyjnych.

Ważne jest, aby rodzice mieli świadomość istnienia zjawiska dysleksji, potrzeby jego wczesnej diagnozy – rozpoznania problemu oraz wczesnej i właściwej pomocy.

Warunkiem udzielenia skutecznej pomocy jest poznanie nie tylko słabych stron dziecka, jego dysfunkcji i deficytów, ale również poznanie jego mocnych stron rozwoju psychomotorycznego. Wczesne i dobrze przeprowadzone badanie diagnostyczne jest warunkiem poznania dziecka i przygotowania programu właściwej pomocy psychologiczno – pedagogicznej. Opinia z poradni psychologiczno – pedagogicznej jest ważnym dokumentem, ponieważ zobowiązuje nauczyciela do jego przestrzegania w zakresie dostosowania wymagań do możliwości ucznia.

Nauczycielom języka obcego sugeruje się, aby zmniejszyli ilość wymaganego materiału do nauczania (np. mniej słówek do opanowania w ciągu tygodnia) uwzględnili wolniejsze tempo uczenia się, oceniali efekty nauki głównie na podstawie odpowiedzi ustnych, jeśli są one znacznie lepsze niż pisemne; nie brali pod uwagę błędów w zapisie wyrazów jeśli treść, kompozycja i struktura gramatyczna są poprawne.

Nauczyciel powinien traktować dziecko z dysleksją odpowiednio do jego możliwości (zmniejszając lub podnosząc wymagania w odniesieniu do różnych zadań). Uczeń powinien uczęszczać na zajęcia terapeutyczne zaś rodzice powinni pracować z dzieckiem w domu według zaleceń nauczycieli i specjalistów prowadzących dodatkowe zajęcia.

W terapii dysleksji rozwojowej jedną z najbardziej efektywnych jest metoda polisensorycznego uczenia czyli uczenia z zaangażowaniem wielu zmysłów. Istotą tej metody jest odbiór informacji wieloma kanałami zmysłowymi: wzrokowym, słuchowym, dotykowo-kinestetycznym czyli czuciowym oraz integracja tych informacji. Metoda polisensorycznego uczenia się ma podstawowe znaczenie w uczeniu się języków obcych. Łatwiej uczymy się słówek wymawiając je głośno, pisząc, śpiewając i chodząc, wyobrażając je sobie i pisząc palcem w powietrzu.

Dlatego też uczniowie z dysleksją najefektywniej uczą się w naturalnym środowisku językowym, kiedy to nazwa przedmiotu utrwała się łatwiej, ponieważ jest powiązana z jego obrazem, odczuciem dotykowym, być może także z zapachem i smakiem. Oznacza to, że wyjazd na obóz językowy lub do zaprzyjaźnionej rodziny w obcym kraju, gdzie komunikacja odbywa się tylko z pomocą języka obcego, może dać dziecku korzyści porównywalne z rocznym kursem językowym w Polsce. Dodatkową korzyścią jest wzrost motywacji do nauki: dziecko uwierzyło, iż potrafi komunikować się w innym niż ojczystym języku.

Wiara we własne siły jest potężnym motorem postępu w uczeniu się, a jej brak skuteczną blokadą na całe życie.

Zachęcam zatem do czujności, wnikliwej obserwacji i wczesnego reagowania na trudności dzieci w uczeniu się języka obcego. Proszę pamiętać jak bardzo istotne jest wspieranie i chwalenie swoich pociech kiedy osiągają nawet najmniejszy sukces.

nauczyciel języka angielskiego
Renata Babińska